

KÓKAI JÁNOS

Szegény Jánoska

*Az aszfaltmezőkről származom.
A nyolckerület ablakrácsai neveltek.
Naphosszat körbejártam a gangon,
és lefényképeztem magamnak a repedéseket.*

*A szomszéd Annus néni volt játszótársam,
meg sem kérdeztem, akar-e az lenni.
Rongyok közé rejtettem matchboxomat,
mikor megtalálta, stroke-tól béna kezével
legurította a harmadik emelet magasából.
Úgy tört össze, ahogy ő néhány hét múlva.*

*A lépcsőházban egyedül ültem.
Néztem, a falakról pereg a múlt, mint a vakolat.
Golyónyomokba dugtam ujjam,
miközben patronos pisztolyhoz szoktattam a markom.
Nem tudtam, mit jelent ölni, máig sem tudom.*

*Lányokhoz nem közeledtem.
Vékony csontom könnyedén elfért a két testvér között,
amikor anyám fotózott minket.
Mint fügefalevelet, úgy tettem magam elé kezem,
pedig az édes hús már akkor is megőrzített.*

*A szobacsendben szőnyegbe csavartam a meztelen testem,
elképzelttem, hogy a szerelem kiszolgáltatottá tesz.
Most csak pislogok, hogy nem is tévedtem sokat.*

*Torkom a mandulaműtét sem tette tönkre,
énekeltem, beszéltem, kiáltoztam,
és magnószalagok tekerceire másoltam magam.*

*Mikor elköltöztünk, elbúcsúztam az összes saroktól,
ablaktól, a gurigával festett faltól,
és az ajtókilincstől, hova tejfogamat kötötte apám vörös cérnával,
hogy megszabadítson a fájdalomtól,
de most már tudom, nem lehet.*

„Eposztróf”

*Itt, a furcsa vasbeton vadonban
csontjaim is huzalokból vannak.
Edzett lettem, szomszédom nem köszön.*

*Mikor felkelek, hátam elcsavarodott.
Mintha az éjszakai busz hajtott volna át rajtam.
Ablakom alatt duruzsol,
kíséri álmom,
és meséket mond, amiket nem akarok hallani.*

*Elindulok itthonról, a liftet várom,
nyomógombok sorakoznak előttem,
zavarba jövök tőlük.
Még mindig nem tudom, hogyan kell dönteni.*

*Nézem a korszak sziklarajzait,
ki kivel került a filctoll szívébe,
és arra gondolok, az én nevem vajon majd ki írja fel
egy lifttükörrre.*

*Zörög a zacskó a zsebemben, ahogy lépek,
jól idomul májamhoz, vesémhez,
már nem idegenek egymástól,
ahogy a múltból ránk rohadt linóleum sem.*

*Visszafele már a flaskás bor súlya húz,
vág a nylon,
vörösödik a bőr tenyeremen,
arcom, akár egy röntgenfelvétel,
árulkodik rólam.*

*Itt, a furcsa vasbeton vadonban
gondolataim is huzalokból vannak.
Edzett lettem, tévedésem visszaköszön.*